

A mosóasszony legendája

A történet, amelyet megosztok veled kedves olvasó, dédnagyapám jóvoltából maradt rám. Kisgyermekkorom hosszú, téli estéit varázsolták különlegessé az ő „sztorijai”.

A történet helyszíne kicsiny falucskám, Lukanénye, ahol nem is olyan réges-régen egy kísérteties mendemonda tartotta félelemben a település ifjait és vénjeit. Valaha, amikor még elődeink nem egy gombnyomással mosták tisztára a ruháikat, a helyi patakba jártak minden hétfőn mosni a gúnyákat. Nem tette ezt másképp a mindig mosolygós Luca néni sem, akinek bőven volt mosnivalója, hiszen három dolgos fiával élt egy fedél alatt.

Egy hétfői napon a három fivér hiába várta haza édesanyjukat a mosásból. Luca néni csaknem jött. Már sötétedni kezdett, így kisiettek a patakhoz. Az asszonynak húlt helye volt. A kétségbeesett fivérek csupán a partszélén otthagyt piszkos ruhákat találtak meg. Napokon keresztül égen-földön keresték a kedves Luca nénit, de a remény, hogy újra láthassák anyjukat egyre fogyott. A faluban eközben szárnyra kapott olyan hír is, miszerint szegény Luca néni a patakba fulladt. Tudniillik, akkortájt a Csehi-patak meglehetősen bővizű pataknak számított. A sok eső miatt erős sodrása volt. Ma már csak árnyéka a rég pataknak, alig-alig csordogál.

A fiúk árván maradtak, Luca néni titokzatos eltűnését pedig sok rejtély övezte. Dédnagyapám elmondása szerint az a hír járta, hogy minden egyes este az esti harangszó után visszajár mosni a patakhoz. A falu lakói közül többen állították, hogy kristálytisztán hallani a víz csobogását, a ruhák csutakolását. Luca néni ott van, Luca néni mos.

Természetesen, a sötétedés közeledtével mindenki igyekezett elkerülni a patak feletti hidat. Sőt, ha teheték, inkább meg sem közelítették. Így tett volna az én Pali dédnagyapám is, aki abban az időben még csak udvarolt az én dédikémnek. Egy alkalommal, amikor a faluban mulatságot rendeztek, dédnagyapám megragadta az alkalmat, és hazakísérte a falu másik végén lakó dédikémet. A gond ezzel csak volt, hogy dédikém közel lakott a Csehi-patakhoz.

Dédnagyapám visszaemlékezése szerint, a mulatság oly jól telt, hogy igencsak későre járt, amikor búcsúzni volt kénytelen a kiszemelt (az imádott) nőtől. Mivel nagy sietségében a patak felé indult haza, túl későn eszmélt rá, hogy bizony éjfél már elmúlt. Átfutott az agyán a gondolat, hogy itt az ideje megbizonyosodni arról, hogy igaz-e a falusi mendemonda, Luca néni tényleg ott van és a szelleme kísért a pataknál.

A hídhöz közelítve gyorsabban szedte a lábait. Összeszedte a maradék bátorságát, futni kezdett. Elmondása szerint, mintha nyílból lőtték volna ki. Akármennyire is gyorsan futott, a patak halk csobbanását, a vizes ruhák sikálását mégis tisztán lehetett hallani. Hazáig meg sem állt...

Dédnagyapám szerint máig „furcsa” emlékei vannak, és megmagyarázhatatlan rettegés fogja el, ha csak arra jár. Egy biztos, mi, a dédunokái, unokái és sokan mások Lukanényén ismerik a „mosóasszony legendáját”.